

El Club de Ball Celodance organitza un curs intensiu de teatre el juliol

REDACCIÓ. Sant Celoni

Durant aquest mes de juliol, el Club de Ball Celodance de Sant Celoni organitza un curs intensiu de teatre que se celebrarà entre el 6 i el 29 de juliol. Les sessions estaran adreçades a majors de 16 anys i s'impartiran els dimarts i els dijous de 8 a dos quarts de 10 del vespre, de la mà de l'actriu i directora Anna Capacés.

Durant la primera setmana s'oferiran exercicis d'experimentació amb l'espai i el ritme i jocs d'emocions amb la música. La segona setmana es dedicarà al clown i la tercera a la tragèdia i la figura del bufó. La darrera setmana se centrarà en el text, de manera que els alumnes portaran un text per interpretar-lo amb diverses intencions, personatges i contrapersonatges. Les places són limitades i cal reservar al telèfon 938 673 934.

Concert de la Jazzband i el grup de percussió jove de l'Escola de Música de Sant Celoni als Dijous a la Fresca

Els alumnes de l'Escola Municipal de Música actuaran dijous a la plaça de la Biblioteca (A&BM)

REDACCIÓ. Sant Celoni
El proper dijous, 8 de juliol, a les 10 del vespre, se celebra a la plaça

de la Biblioteca un concert dels alumnes de la Jazzband i el grup de Percussió jove del Centre Muni-

pal d'Expressió en el marc de la programació dels Dijous a la Fresca. Sota el nom 'Un mar de

Salsa', els intèrprets faran un recorregut històric per l'origen i evolució dels diferents i més importants ritmes caribenys, el son, la rumba, el mambo, el merengue. Ritmes, amb un nexa d'unió, el ball.

La música caribenya es l'agrupació de músiques, cants i danses d'Amèrica Central i del Carib, aquesta regió també inclou les parts costeres de Venezuela i Colòmbia, sons que varen néixer de la unió de ritmes europeus, africans i nadius. Els ritmes caribenys són pilars del que es coneix com a ritmes llatins i es caracteritzen per la presència de la percussió i els instruments de vent. Un recorregut que els músics del Centre Municipal d'Expressió convidaran a seguir als assistents sota la direcció de Josep M. Aparicio i Roger Bas. En paral·lel, de la mà de l'Ajuntament de Sant Celoni i la Coordinadora d'Entitats solidàries torna per segon any, durant el mes de juliol, el 'Quedem a la fresca', una iniciativa per conversar en català amb persones provinents d'altres països que volen practicar la llengua i després anar junts als espectacles.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, Columnista

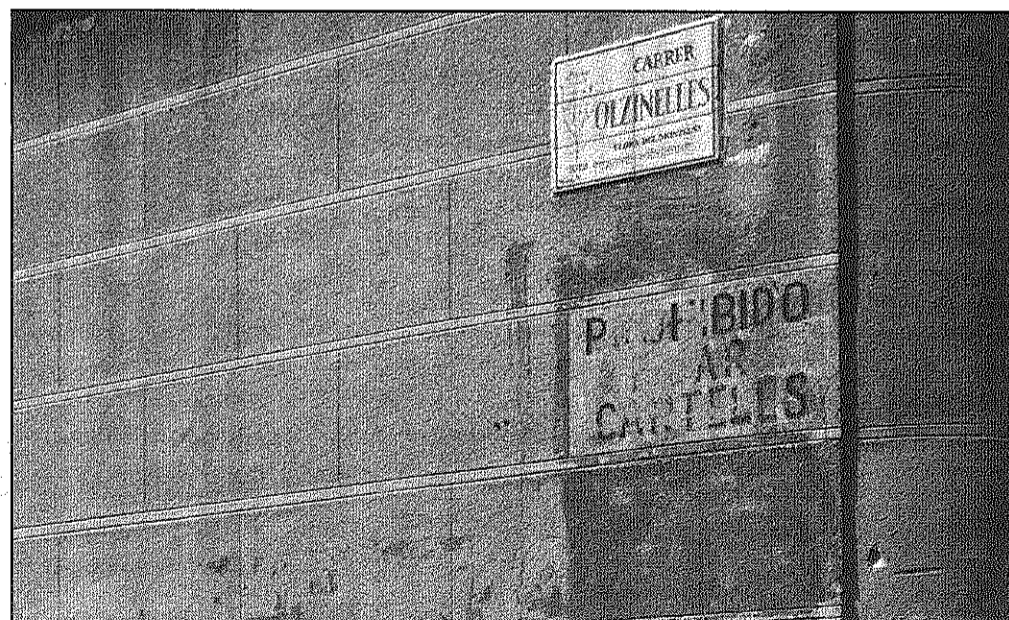
Prohibido fijar carteles. Responsable la empresa anunciadora

Fa 34 anys, quan el Generalísimo i Centinela de Occidente feia pocs mesos que ens havia deixat orfes, Fraga Iribarne (el qualificatiu de senyor me l'estalvio), que era aleshores Ministro de la Gobernación, va dir aquella frase cèlebre que ha passat als anals de la fatxenderia ibèrica: "La calle es mía". Ha passat el temps i l'espai públic de pobles, viles i ciutats ha deixat de ser la segona residència de l'exministre franquista i ha esdevingut patrimoni col·lectiu dels ciutadans. El carrer és de tots. Però segons sembla, no tothom interpreta de la mateixa manera el concepte de propietat compartida. Per a una majoria, un bé comú comporta el compromís de fer-ne un ús adequat i, evidentment, regulat. Per a d'altres, en canvi, en nom d'una llibertat mal entesa, es tracta d'utilitzar-lo segons les seves conveniències o capricis.

Segurament us preguntareu a què ve tot això. ¿Com és que en aquest temps de crisi, d'atur i de sentències estatutàries a algú se li acut parlar d'un tema tan banal com la llibertat d'utilitzar l'espai públic? Molt senzill: fa uns dies un amic em va venir a visitar a Sant Celoni i em va comentar la seva estranyesa al veure la quantitat de porqueria enganxada per les parets dels nostres carrers. I al dir porqueria es referia no només a pintades sinó també a cartells i programes anunciant tot tipus de productes, serveis o espectacles. No se'n sabia avenir que un poble que es vol promocionar turísticament i que disposa d'elements culturals com la façana de l'Església, la Rectoria Vella o la torre del carrer de Les Valls i que acaba d'obrir una Oficina d'Informació Turística per donar una bona acollida als visitants, tingui tan poca cura a l'hora de mantenir una mica de neteja a les parets exteriors de les nostres cases. Quan m'ho va dir me'n vaig adonar. És per això que avui em ve de

gust tractar el tema de l'incivisme.

Plantejaré l'assumpte al revés. Quan ja fa anys, per assumptes de feina vaig visitar un poblet del nord d'Alemanya, un d'aquests poblets que semblen sortits d'una d'aquelles pel·lícules antigues de Walt Disney i que només es troben a Alemanya, Àustria o Suïssa em va meravellar l'extrema netedat de carrers, places i de l'espai natural en general. Vaig tenir oca-

sió de preguntar com s'ho feien a un dels responsables municipals i em va contestar que era molt senzill. Cal una barreja a parts iguals d'Educació, Neteja i Sanció. És com una cadira amb tres potes i si alguna falla la cadira coixeja. Amb l'educació es tracta de mentalitzar al ciutadà perquè respecti el bé comú, la neteja continuada es obligada perquè per molt que es faci sempre hi ha algun brètol que va a la seva i pel que fa a la sanció, té dues finalitats: la dissuasòria i la compensatòria. Es tracta que la neteja la pagui qui embruta i no vagi a càrrec dels impostos

dels veïns que es comporten civilitzadament.

Però tornem a casa nostra. No ens enganyem. No hi ha diferència entre "la calle es mía" d'en Fraga i "el carrer és de tots" dels defensors de la versió campí qui pugui i per allà on vulgui. En Fraga parlava d'ordre quan volia dir repressió mentre que els actuals insumisos i contestataris, individuals o col·lectius,

ens parlen de llibertat quan en el fons es tracta de disbaixa. Si l'espai públic és de tots i cadascú de nosaltres en pot fer l'ús que vulgui i quan vulgui, fem-ho ben fet. Eliminem les voreres, els semàfors, les direccions prohibides, els contenidors d'escombraries i les papereres. Estic convençut que molts defensors de l'enganxada indiscriminada de papers per les parets, posen el crit al cel quan algun aprenent de pintor els obsequia amb un grafiti a la façana de casa seva. Em recorden a aquell jove aprenent de comunista, pobre com una rata i que només

tenia una bicicleta. Va assistir a un míting on l'orador defensava la teoria de repartir entre tots els béns de la comunitat i que s'entusiasmava quan sentia que s'havia de compartir la casa, els diners, el cotxe, el tractor i la moto fins que va arribar a la bicicleta. Va fer un crit quan ho va sentir: "Ep. Això no. La bicicleta és meua".

Tinc la sospita que aquesta situació de tolerància publicitària compta amb el vist i plau de l'autoritat municipal que deu considerar que la gran varietat d'ofertes que pengen per tot arreu ajuda a donar la sensació d'un poble viu i actiu. Només així s'explica que alguns dels cartells que adornen les parets de la nostra vila corresponen a actes promocionats, subvencionats o autoritzats per la Casa Gran o per grups molt afins. Hi ha un altre fet que vindria a refermar aquesta teoria. Fa anys era freqüent veure en algunes façanes, escrit en lletres negres, el següent avís: "Prohibido fijar carteles. Responsable la empresa anunciadora". Encara se'n veu algun, pocs. Però el que m'ha cridat l'atenció és que en el carrer Olzinelles, tocant la Carretera Vella, n'hi queda un que diu "Prohibido fijar carteles" i la part de sota, la que correspondria a "Responsable la empresa anunciadora", s'ha fet desaparèixer. Queda clara la intencionalitat de l'autoritat municipal, del període que fos, de despenalitzar la conducta incívica de l'anunciant, tot i que, sorprenentment, es continuï mantenint la prohibició d'enganxar-hi res. Sembla una incongruència. Però la cosa podria ser més senzilla i potser el dia que tocava eliminar prohibicions al carrer Olzinelles, l'artista es va deixar l'escala a les dependències municipals i la brotxa no arribava més amunt. És un misteri que em té preocupat. Només una mica preocupat. En fi, no ens hi encaparrarem més i que passem un bon estiu